

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-591/13

**Comisia Europeană
împotriva
Republicii Federale Germania**

„Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Legislație fiscală — Amânare a impozitării plusvalorilor rezultate din cesiunea cu titlu oneros a anumitor bunuri de capital — Recuperarea impozitului — Libertatea de stabilire — Articolul 49 TFUE — Articolul 31 din Acordul privind SEE — Diferență de tratament între sedii permanente situate pe teritoriul unui stat membru și sedii permanente situate pe teritoriul unui alt stat membru al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European — Proportionalitate”

Sumar – Hotărârea Curții (Camera a treia) din 16 aprilie 2015

- Acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor — Dreptul la acțiune al Comisiei — Termen de introducere — Lipsă — Alegere discreționară a momentului introducerii acțiunii — Excepție — Durată excesivă a procedurii precontencioase care aduce prejudicii dreptului la apărare — Sarcina probei*
(art. 258 TFUE)
- Acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor — Obiectul litigiului — Stabilire în cursul procedurii precontencioase — Precizare a obiectivelor inițiale în cererea de sesizare — Admisibilitate*
(art. 258 TFUE)
- Libertatea de stabilire — Dispozițiile tratatului — Domeniu de aplicare*
(art. 49 TFUE)
- Libertatea de stabilire — Restricții — Legislație fiscală — Amânare a impozitării plusvalorilor rezultate din cesiunea cu titlu oneros a anumitor bunuri de capital prin transferul lor către bunuri de înlocuire — Amânare condiționată de apartenența respectivelor bunuri de înlocuire la patrimoniul unui sediu permanent situat pe teritoriul național — Restricție privind libertatea de stabilire — Justificare — Necesitatea de a garanta coerența regimului fiscal — Lipsă — Menținerea repartizării competenței de impozitare între statele membre — Lipsa proporționalității*
(art. 49 TFUE; Acordul privind SEE, art. 31)
- Acorduri internaționale — Acordul de instituire a Spațiului Economic European — Libera circulație a persoanelor — Libertatea de stabilire — Legislație fiscală — Amânare a impozitării plusvalorilor rezultate din cesiunea cu titlu oneros a anumitor bunuri de capital prin transferul lor către bunuri de înlocuire — Amânare condiționată de apartenența respectivelor bunuri de înlocuire la patrimoniul unui sediu permanent situat pe teritoriul național —*

Restricție privind libertatea de stabilire — Justificare — Necesitatea de a garanta coerența regimului fiscal — Lipsă — Menținerea repartizării competenței de impozitare între statele membre — Lipsa proporționalității

(art. 49 TFUE; Acordul privind SEE, art. 31)

1. A se vedea textul deciziei.

(a se vedea punctele 14 și 15)

2. A se vedea textul deciziei.

(a se vedea punctele 19-25)

3. A se vedea textul deciziei.

(a se vedea punctele 54-56)

4. Un stat membru nu își îndeplinește obligațiile care îi revin în temeiul articolului 49 TFUE și al articolului 31 din Acordul privind Spațiul Economic European prin adoptarea și prin menținerea în vigoare a unui regim fiscal care subordonează beneficiul care constă în amânarea impozitării plusvalorilor rezultate din cesiunea cu titlu oneros a unui bun de capital, care face parte din patrimoniul unui sediu permanent al persoanei impozabile situat pe teritoriul național, condiției ca aceste plusvalori să fie reinvestite în achiziția unor bunuri de înlocuire care să facă parte din patrimoniul unui sediu permanent al persoanei impozabile situat pe acest teritoriu.

Astfel, o asemenea diferență de tratament în ceea ce privește amânarea impozitării plusvalorilor este susceptibilă să determine un dezavantaj în materie de trezorerie pentru persoana impozabilă care intenționează să reinvestească aceste plusvalori, pentru a achiziționa bunuri de înlocuire destinate unui sediu permanent situat pe teritoriul unui alt stat membru. Această diferență de tratament este cel puțin de natură să facă mai puțin atractivă o reinvestiție efectuată în afara teritoriului național în raport cu o reinvestiție realizată în interiorul acestui teritoriu, fără ca aceasta să poată fi explicată printr-o diferență obiectivă de situație.

Deși o impozitare a plusvalorilor cu ocazia reinvestirii acestora pentru achiziția unor bunuri de înlocuire în afara teritoriului național poate fi justificată de motive legate de necesitatea de a menține repartizarea competenței de impozitare între statele membre, o astfel de reglementare națională, care are drept efect să prevadă în toate cazurile impozitarea imediată a acestor plusvalori cu ocazia reinvestirii lor în afara teritoriului național, depășește, în considerarea existenței unor măsuri care ar aduce o atingere mai redusă libertății de stabilire decât o impozitare imediată, ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului legat de necesitatea de a menține repartizarea competenței de impozitare între statele membre.

Persoanei impozabile trebuie să i se lase posibilitatea de a opta între, pe de o parte, plata imediată a acestui impozit și, pe de altă parte, amânarea plății impozitului respectiv și, după caz, a dobânzilor potrivit reglementării naționale aplicabile.

În măsura în care existența unei legături directe între avantajul fiscal respectiv și compensarea acestui avantaj cu o prelevare fiscală determinată nu este dovedită, o asemenea restricție nu poate fi justificată de necesitatea de a garanta coerența sistemului fiscal național.

(a se vedea punctele 58-60, 67, 72, 74 și 83 și dispozitivul)

5. A se vedea textul deciziei.

(a se vedea punctele 79-82 și dispozitivul)